

Forfatter: Schandorph, Sophus

Titel: Udrag fra EN EKSILERET STUDENTS HÆNDELSER

Citation: Schandorph, Sophus: "Fortællinger", i Schandorph, Sophus: *Fortællinger*, 1901, s. 68.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-schandorph01val-shoot-idm139737874301728/facsimile.pdf> (tilgået 20. april 2024)

Anvendt udgave: Fortællinger

at Ejendomsretten er ukrænkelig, med mindre det almene Vel fordrer det. Niels Madsen, Hjulmand og Kommissionær i —drup.“

Endelig gaar Døren op, og ind træder en Mand, som jeg vel kendte af Udseende, nemlig forbenværende Herredsfuldmægtig, naværende Partikulier og Forligelseskommissær Handrup. Han er stor og tyk, med en vældig skallet Tyrepande, der altid sveder. Han har en Stemme som en Bjørn og ser altid yderlig forbitret ud. Efter at have mønstret Stuen med et Blik som en Feltherre, der overser et Terrain, brølte han: — Hej Lise, en Bajer — og derpaa i en dæmpet brummende Tone — og saa en Cognak! Den tykke Opvartningspige fór forfærdet op og serverede det forlangte med et Værs'artig, Hr. Handrup! Handrup slog Snapsen i sig med et saa smerteligt og forvredent Ansigt, som om det var ham den modbydeligste Drik af Verden, derpaa rystede han paa Hovedet og sagde: Uh! uh! giv mig en til. Nu hørte man noget skrabe paa Døren, — Lise, luk op for Bæstet! lod Hr. Handrups Imperatorrøst. Opvartningspigen adlød, og en vældig stor sort Vandhund kom spadserende ind, mønstrede Terrainet, som dens Herre for et Øjeblik siden havde gjort, og da den opdagede mig, gav den sig til at gø, saa det gjaldede i hele Huset. — Læg sig, Køter! brølede Hr. Handrup igen, og med et Spark befordrede han den ind under det lille Bord, hvorved han havde taget Plads. Jeg opdagede senere, at han for Bekvemmeligheds Skyld ikke brugte Spyttebakken, men lod Hunden gøre Tjeneste som saadan. Der sad nu Hr. Handrup kønet tilbage i Stolen, rygende sin Cigar, med begge Benene udspilede til hver Side saa langt, som det paa nogen Maade var ham muligt. Da han havde tilbragt nogen Tid med at udfølge sin Storhed, spidsede han sine Læber, pustede en tæt Sky ud af Munden og sagde med Hovedet vendt om til mig:

— Det er jo Hr. Student Hellberg.

— Jo, svarede jeg.

— Det er jo Dem, der bor hos Madam Jokumsen i Kirkestrædet? Glæder mig at gøre Deres Bekendtskab. Er De ikke snart ked af denne forbandede By?

— Aa—aa—h, svarede jeg nølende.

— Ja tal De kun rent ud, min Fa'er, gener Dem ikke for mig. Det er den værste Ravnekrog i hele Danmark. Der er min Salighed ikke Spor af Intelligens eller Sans for det aandelige blandt disse Spidsborgere. Ser De, da jeg var paa Byfogedkontoret, da fik jeg de to Gader brølagte, Prædikestolen i Kirken egemalet, fik